

РЕШЕНИЕ

№ 289

гр. София , 29.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на единадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов
Членове: Джулиана Петкова
Надежда Махмудиева

при участието на секретаря Таня Ж. П.а Вълчева
като разгледа докладваното от Джулиана Петкова Въззивно гражданско дело
№ 20201000503949 по описа за 2020 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника по гр.д.№ 14490/2019г. по описа на СГС, I-28 състав, срещу решението от 28.07.2020г., с което е уважен частично предявения от А. М. А. срещу ЗД „Лев инс“ АД иск по чл. 432 КЗ, като му е присъдено обезщетение за неимуществени вреди от ПТП от 25.03.2017г. в размер на 100 000 лева и е отхвърлен иска за разликата над този размер до пълния предявен от 200 000 лева.

Ответникът ЗД „Лев инс“ АД обжалва решението в частта, с която искът е уважен за разликата над 50 000 лева до 100 000 лева, като твърди необоснованост на извода за неоснователност на възражението по чл. 51, ал.1 ЗЗД и нарушение на чл.52 ЗЗД. Иска отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на предявения иск за разликата над 50 000 лева.

Ищецът А. оспорва жалбата. Подал е насрещна въззивна жалба, с която иска отмяна на първоинстанционното решение в частта, с която искът му е отхвърлен и позовавайки се на нарушение на принципа на чл. 52 ЗЗД, иска отмяна на решението в обжалваната част и присъждане на пълния претендиран размер на обезщетението.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 ГПК, намира решението в обжалваните части за валидно, допустимо и правилно като краен извод. Съображенията на въззивния съд, формирани в отговор на оплакванията на страните, са следните:

По делото са безспорно установени както пасивната материално правна легитимация на ЗД „Лев инс“ АД в качеството му на застраховател на гражданската отговорност на

делинквента, така и деликтната отговорност на последния. Прекият причинител на вредоносното произшествие - А. П., е признат за виновен с влязла в сила присъда по нахд № 12745/2018г. на СРС, 129 ти състав. На основание чл. 300 ГПК, гражданският съд намира за доказани по делото конкретното противоправно поведение на делинквента, нанесените на ищеца съставомерни травматични увреждания и причинно – следствена връзка между тях. Несъстоятелни са оплакванията по жалбата на ответника, че процесната присъдата не обвързва гражданския съд по реда на чл. 300 ГПК. Със същата подсъдимият е признат за виновен по повдигнатото обвинение в престъпление и е освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а, ал.1 НК, като му е наложено административно наказание – глоба. Както сочи и самият ответник, задължителни по смисъла на чл. 300 ГПК са и решенията по чл. 78а НК, каквото е процесното. В случая не се касае нито за административно нарушение, нито за обжалване на наказателно постановление, поради което основаните на тези обстоятелства възражения на ответника са неотносими.

От заключението на приетата по делото комплексна експертиза и разпита на св.П. се установява следния механизъм на произшествието: управляваният от ищеца лек автомобил „Смарт МЦ 01“ се е движил по бул. „Тодор Александров“, посока от ул. Опълченска към бул. Константин Величков и на кръстовището с ул. Одрин, на зелен сигнал на светофара, предприел маневра „завой наляво“, за да завие по ул. Одрин, посока бул. Ал. Стамболийски. При преминаването си през кръстовището навлязъл в насрещното платно на бул. Тодор Александров и се сблъскал с предна дясна част с движещия се по това платно със скорост от 108 км/ч лек автомобил Мерцедес, управляван от делинквента П., навлязъл в кръстовището също на зелен светофар. Ударът е бил непредотвратим за водача на л.а. Мерцедес, при избраната от него в нарушение на ЗДвП скорост, а за пострадалия ударът е бил предотвратим, ако беше изчакал преминаването на насрещно движещия се автомобил, каквато възможност е имал и каквото задължение има съгласно разпоредбата на чл. 37, ал.1, изр.1 ЗДвП. Необосновани са изводите на първата инстанция, че автомобилът на делинквента не е бил насрещно движещ се. Категорично е установено по делото, че двете коли са се движили насрещно по бул. Тодор Александров до кръстовището с ул. Одрин, където ищецът е предприел завой наляво. Автомобилът на П. не е бил „перпендикулярно движещ се“, а насрещно движещ се спрямо автомобила на ищеца, защото определяща е посоката на движение преди предприемане на маневрата, а не по време на извършването ѝ.

При така установеното е явно, че пострадалият А. има принос за настъпване на удара, който се явява вредоносен за него. Възражението за съпричиняване е надлежно релевирано (с отговора на исковата молба) и се основава на твърдението, че при извършване на маневрата завой наляво пострадалият е отнел предимството на лекия автомобил Мерцедес. Защитното възражение следва да бъде доказано при условията на пълно и главно доказване от страната, която го е въвела, т.е. по несъмнен начин да се установи конкретно заявеното действие / бездействие на пострадалия и съществуването на каузална връзка между него и противоправния резултат. В случая такова доказване е проведено чрез изслушаната комплексна експертиза, чието заключение, като обективно и съответстващо на останалите доказателства по делото, включително приложеното наказателно дело, въззивният съд изцяло кредитира. Противоправното поведение на пострадалия в значителна степен е допринесло до настъпване на вредоносния резултат, поради което настоящата инстанция, в приложение на чл. 51, ал.2 ЗЗД, определя приносът му на 1/3.

При катастрофата ищецът е получил черепно-мозъчна травма с контузия на мозъка и две големи разкъсно - контузни рани в тилната област на главата вдясно. Травмата е тежка, животозастрашаваща. Наложил е болничен престой от 13 дни, като през първите седем от тях ищецът е бил с нарушена степен на съзнанието.

Раните на главата са защити под местна упойка. Останалите от тях трайни белези притесняват ищеца.

Поставената след инцидента диагноза посттравматична енцефалопатия е усложнение от ЧМТ и прогнозата за преодоляването ѝ е неблагоприятна. Три години след катастрофата състоянието на ищеца е незадоволително, налице е остатъчна неврологична симптоматика, дифузно главоболие, замаяност, когнитивни нарушения, меланхолия, потиснати функции. Заради получен близо 6 месеца след инцидента епилептичен припадък ищецът провежда профилактично лечение с медикамент за епилепсия, който може да бъде спрял след пет години при липса на други припадъци, като според в.л. И. спирането на приема на лекарството в рамките на тези пет години ще доведе до епилепсия при ищеца, като тази последица не е изключена и при спиране на приема след петата година.

Търпените от ищеца болки и страдания продължават понастоящем.

Според в.л И., една година е обичайният период, през който е необходима чужда помощ в ежедневието при подобен род травма. Ищецът е изписан от болницата на количка, първите месеци не е могъл да става и ходи сам, защото трудно е пазил равновесие (така св. А.а). Вестибуларните смущения продължават и понастоящем.

При отчитане на изложеното, младата възраст на пострадалия – 29 години към датата на ПТП и като взе предвид, че инцидентът е наложил трайна негативна промяна в живота му (престанал е да спортува; преустановил е изпълнението на професионалните си задължения на електро-автомонтьор, защото са неподходящи за състоянието му; станал е негоден за професионален вид труд (така в.л.И. в с.з. на 08.06.2020г.); изолирал се е социално; изпитва страх и несигурност), настоящият състав намира за справедлив размер на обезщетението такъв от 150 000 лева. Този размер подлежи на редуциране поради съпричиняване с 1/3 или следващото се на ищеца обезщетение е отново 100 000 лева.

Въпреки че намира за частично основателни оплакванията по жалбите на страните, въззивният съд достига до еднакъв краен извод с този на първоинстанционния съд, поради което следва да потвърди решението му в обжалваните части.

В частта, с която искът е уважен до 50 000 лева решението е влязло в сила като необжалвано.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на СГС, I-28 състав от 28.07.2020г. по гр.д.№ 14490/2019г. в обжалваните части, с които искът по чл. 432 КЗ е уважен за разликата над 50 000 лева до 100 000 лева и е отхвърлен за разликата над 100 000 до 200 000 лева.

Решението подлежи на обжалване при условията на чл. 280, ал.1 ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____